

התורה

התורה

8.2.52

מס' 10 (74)

שבת תש"ב

ב"ה

התוכן

על הפרק: להרחבת המחנה - מתוך חלופי מכתבים של מרכז המשק - במבחן המציאות - תקוני לשון - השמלאות - ידיעות קצרות - תוספת אחיעזר.

להרחבת המחנה

שוב הורחב המחנה בדונמים אחרים. וגם הפעם לא זכה הדבר לציון הראוי לשמו. והרי לא דבר ריק הוא. נוהגים אנו לערוך חגיגות תודה על ברכת השדות ועל רוב טובה ביבולי השנה. והרי ברכת השדות אינה אלא לשנה; לאחר-שנה טובה תתכן גם שנת בצרת ורעון. אולם הרחבת המחנה אינה כן. כאן אין הרחבה לשעה ומתוך צרכי שעה, כי אם עדות להתפתחות ממושכת ומתמדת.

אבותינו, נוחי עדן, הבינו את משמעותה של הרחבת גבולות הישוב, ואף הם קבעו הלכה ונוהג חגיגי כשעת החריבת גבולותיו של הישוב החשוב ביותר שבמדינה, ואמרו: "אין כוסיפין על העיר ועל העזרות אלא כמלך ונביא, ואורים ותומים, וסנהדרין של שבעים ואחד, ובשתי תודות ובשיר, ובית דין ומהלכין ושתי תודות אחריהן. וכל ישראל אחריהם". (שנועות פרק ב' משנה א'). וכן נהג נחמיה בשעה שערך את הנוכת חומת ירושלים, באמרו "ואעמידה שתי תודות גדולות ותהלוכות לימין מעל לחומה" (נחמיה י"ב).

ולא רק לשם תודה ופאר נערכו התהלוכות. בין הרחבה להרחבה נתרכו הבנינים בעיר, ונתמלאו מגרסיה הריקים. מי שהיה רגיל כל השנים לעבור מכיתו לבית מלאכתו וחוזר חלילה, נתנה לו פעם ההזדמנות לראות את ישובו בהתפתחותו. כל אדם שמת שמחה כנה כשהוא רואה ישוב בכניו, על אחת כמה, כשבזכרונו עומד מראה המקום במרם נבנה, וכשהוא יודע שאף הוא השתתף וסייע במישרין או בעקיפין, בהרחבה זאת.

בודאי לאחר אחת התהלוכות האלה נכתבו הדברים הנרשמים:

- טובו ציון,
- הקיפוח,
- ספרו מדליה,
- שיתו לבכם לחילה,
- פסגו ארמנותיה,
- למען הספרו לדור אחרון

ואולי בפעם הבאה, כאשר נרחיב בעזרת ה' את גבולנו הרחבה נוספת, נקיף אף אנו את הקבוצה הנראה פרי העמל של בלנו כמשך שנים לא מעטות.

טובו יבנה.